

Afscheid van oubolligheid

De echte, historisch waardevolle evenementen, zo beweren althans pretentieuzen te Alkmaar, 's-Hertogenbosch, de Hanzesteden of Amsterdam, vonden aldaar manmoedig plaats, terwijl onze Almeerse geboortegrond nog veilig onder de zilte golven van de Zuiderzee verborgen lag.

Daar waar de hooggeachte conglomeraties er zo'n achthonderd jaar over deden om te komen tot hun steevast opgebroken straten, dikwijls ondergelopen kelders en verzakkende huizenrijen, hebben Almeerders zulke en andere misères die zij tijdens hun dertigjarige ontwikkeling ontmoetten, met grandeur en esprit weten te tackelen.

Terwijl een scala van Almeerse burgemeesters bijvoorbeeld tien jaar lang hersenspinstels van polderpenners en kleikrabbelaars citeerden, deed zich tegelijkertijd een novum der taalbarrière voor: het woord van het jaar. Niet langer is ouderwetse woordkeus de dictator van het dictee, maar het modernste vocabulaire, volledig door 'De Dikke' geaccrediteerd.

Wat in 2003 begon met het eenvoudige woord gamen, werd in 2004 officieus opgevolgd door het ook al niet prestigieuze feauteaufuck. De genverbrander van 2005 haalde het niet bij Bokitoproof in 2007. Het swaffelen van 2008 kon op gefronste wenkbrauwen rekenen, vaccinatieangst en vuvuzela legden het in 2009 af tegen het simpele twitteren.

Dat woord werd, alsof het al niet genoeg was ge-sms't, door onze plaatsgenoot Ali B. regelmatig de ether in gebeatboxt en gerapt tot in 2011 het woord tuigdorps zich in ons vocabulaire had ingevreten. Het project X-feest pakte vervolgens de zege voor occupyer, terwijl in Vlaanderen de miserietaks de frietchinees voor moest laten.

Wat staat ons te wachten, Almeerse literairen? Blijft whatsappen gratis en dus retecool of zal de socialbesitas alleen de bitcoinmiljonair uiteindelijk wellustig met een walhalla vol breezerbabes en cartierkippen belonen? Duikt het gevreesde Poolse paardje ooit nog weer op als moeilijkst te nemen dubbele oxeer in een Nederlands dictee?

Innovatie? Noviteiten? Ach, Almeerders zijn er na drie decennia wel aan gewend. Niet met bibberend schrijfgerei maar met een senseootje in de hand zitten ze, aan de buis gekluisterd, zich hooguit af te vragen waar Philip Freriks al die orthodoxe proza dit jaar nou weer vandaan wist te plukken.

Want zeg nu zelf: selfie, dat is toch zó 2013...